

har talt. Der kunde derfor, som sagt, have været Grund for ham til at have benyttet Lejligheden til paa sin Regerings Vegne at have holdt en Tale for os, saa at vi kunde have faaet Rede paa, hvilken Kurs Regeringen agter at følge. Det er nu ikke sket, og det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen) lod sig heller ikke friste ind paa den Vej. Jeg skal derfor ogsaa afholde mig derfra, hvis der da ikke skulde blive givet Anledning dertil fra anden Side, og vi maa saa slaa os til Taals med, indtil Efteraaret kommer, at vi vide, at Uniformerne atter ere komne til deres Ret, og at der ved Statens Ror sidder 9 Ekscellencer.

Det foreliggende Forslag er ikke overraskende for nogen, i det mindste ikke for os Socialdemokrater. Vi have længe forudset og ogsaa forudsagt, at Følgen af det raadende Regeringssystem maatte blive betydelige Statslaan. Jeg skal saaledes gøre opmærksom paa, at ved Finanslovens tredie Behandling i Marts 1909 fremsatte jeg en Række Betragtninger over vort Lands finansielle Stilling, og jeg skal her tillade mig at anføre nogle Ord, som jeg den Gang udtalte. Jeg sagde: „Jeg tror nok, man har Ret til at sige, at den finansielle Stilling i Øjeblikket ser særdeles mørk ud, og jeg synes ikke, man kan rose sig af denne Finanslov, saaledes som den ærede Ordfører gjorde, jeg synes ikke, den i nogen Maade kan betegnes som et Udtryk for en sund og forsvarlig Finanspolitik.“ Dette blev imødegaaet fra anden Side. Saaledes udtalte den daværende Finansminister, nuværende Amtmand Brun i Aalborg, at der ikke var Grund til at se særlig mørkt paa Fremtiden, saaledes som jeg gjorde; og den ærede Ordfører, det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen) sagde overfor mine Udtalelser følgende: „Der er vel heller ingen Tvivl om, at det endelige Regnskab for den Finanslov, vi staa i Begreb med at vedtage, vil blive adskilligt gunstigere, end det tegner til efter Forslaget.“ Naar man nu ser, hvorledes Virkeligheden har stillet sig, synes jeg, man har Ret til at betegne disse Mænd, den ærede Ordfører og den daværende Finansminister, som meget kortsynede Mænd, der ikke have været i Stand til at se ret

langt ud i Fremtiden. Disse Folk have ikke staaet som Vejledere for os, men de have ved deres Tale fuldstændig vildledt os, saaledes at den Finanslov, som der da var Tale om, og for hvilken man havde budgetteret et Underskud paa 8,8 Mill. Kr., i Virkeligheden — efter hvad den forrige Finansminister har oplyst for os —, naar vi faa Regnskabet at se, vil vise et Underskud, der er 5 Gange saa stort.

Man vil altsaa se, at det er os fra vor Side, der have haft fuldt ud Ret i at se mørkt paa den finansielle Stilling, men jeg skal villigt indrømme, at den er bleven endnu langt mørkere, endnu langt daarligere, end jeg havde tænkt mig, da jeg i Marts 1909 udtalte disse Ord. Men nu forstaar man ogsaa nok, hvorfor de Herrer den Gang vilde give det Udseende af, at Tilstanden ikke var saa slem, som vi fra vor Side vilde udmale den. Vi maa huske paa, at vi den Gang stod overfor Valget i Fjor Foraar, og det gjaldt saa om ved den Lejlighed, at Stillingen kunde blive fremstillet overfor Vælgerne saa klar og gunstig som vel muligt. Havde Vælgerne nemlig den Gang faaet ordentlig Besked om, hvor slemt vi sad i det, er det min Overbevisning, at Valgets Udfald vilde være blevet et ganske andet, end det blev. Vi maa huske paa, at med det Valg skulde Vælgerne træffe Afgørelse om de Forslag, som den nuværende Finansminister, den Gang Forsvarsminister, havde fremsat. Det drejede sig om nye Militærbevillinger til 42 Mill. Kr., som det hed den Gang: „en Gang for alle“, og aarlige Forhøjelser paa 3—4 Mill. Kr. Det gjaldt derfor om at fremstille den finansielle Stilling saa lys og gunstig som muligt, for at man kunde slippe nogenlunde helskindet over Valget.

Det er beklageligt, naar saadanne Mænd som den daværende Finansminister og den daværende Ordfører give saa fejle Forestillinger om Forholdene, som de gjorde, og at de vare saa kortsynede, at de ikke vare i Stand til at bedømme Forholdene bedre. Men jeg skal villig indrømme, at jeg ogsaa lod mig noget skuffe af Forholdene den Gang. Jeg udtalte ganske vist, at jeg saa meget mørkt paa Situationen, men jeg havde dog ikke troet, at vi sad saa forfærdelig daarligt i det, som Virkeligheden nu har vist. Tage vi Finans-